

Скільки моральної і фізичної муки положено народу, якої не обчислити. Це змагання людського духу між найпростішим шляхом порятунку – здатись і найскладнішим – вистояти. Це затиєсть гордих до самозабуття героїв. Вона стає ідеєю фікс – звести всю диявольську працю ворога на пси і тим плюнути йому в обличчя.

Сонячний Київ та інші міста України... Бульвар Шевченка... Вулиця Грушевського... Буйні каштани, що парадно гойдаються по вулицях й метляють перехожим своїми мистецьки вирізаними з листя долоньками. Вони наче великі панікадила зі свічками-квітами. Повз них кожен рік пролітала безжурна молодість. А тепер вони оберігають наших героїв, тримаючи небо й кадячи пахучим цвітінням. З ними говорить і Дніпро, і гори, які бажають щастя нашим героям.

Ми звикли ходити по своїй землі як господарі, відчувати її – відібрати це почуття - і нас немає. Ми стали таким поколінням, що прийшло зухвало в історію й відчинило своїй свободі двері грудьми, офірувавши за те свою зелену й бурхливу молодість. Оформивши свою душу, силами свого серця, а не приписами спекулятивної влади. Хрещені вогнем й бурею революції, ми фанатично повірили в місію свого покоління. Це відчуття вирує в голові, скріплюючи душу оптимізмом, гордістю, волею та силою. Повітря вібує від стукоту гарячих сердець, палає від вогняних поглядів. І тільки десь в глибині мерехтить тривога з багатьма невідомими.

Через порожнечу й запилену нудьгу вже не впізнати деякі краєвиди, де вже двадцять три роки формують тенета паростки закордонного бур'яну. Амброзія й повитиця заповнюють цю душевну порожнечу п'янкою безпричинною ейфорією. На крик «Обернись» такі люди, як в'язні свого пияцтва, стають обличчям до стіни, не бачачи нічого, окрім маленької латки своєї камери. І кожен в'язень має своє тавро: у одних це тавро тупого відчаю, у інших – переляку й остраху. А може то лише так здається, може то в кожного просто гуде несамовито оп'яніла голова під навалою ідеологічного тиску, який згинає ті голови до самого низу. Абсурдна, безглузда, але конче необхідна для управління безликою імперією ідеологія. Але протверезівші одиниці таврованих в'язнів помалу сурганяться нагору...

Наші пращури дивилися на своє майбутнє одчайдушно романтичними очима й шепотіли: «Слава Україні». Очі всієї нашої свободолюбивої нації пломеніють й кричать: «Героям слава». Грунтом, на якому проростали наші батьки були «шпигуни», «повстанці», «фашисти», «зрадники вітчизни», «вороги народу», що їх так обізвали НКВДисти. Грунтом, на якому проростали ми, були люди, чийм надбанням стала незалежність нашої держави. Ми – грунт наступного покоління. Інтелігентного, незалежного, патріотичного покоління – героїв України. Підживлює цей грунт страшений протест проти замаху на правду й незалежність, на віру в те, що український народ найбільше цинив усе своє життя і за що тримався душею, як за рятівне коло, – віру в людей, але не взагалі в людей, а в своїх братів і сестер. Тих, хто йде пліч-о-пліч від початку і до кінця.

Аби угноїти на цьому ґрунті паростки бур'янів, вороги намагалися зламати наймогутніший стрижень нашої душі – світогляд, щоб замість світлої, як пшеничне поле, душі, формувалася меланхолійна, сіра, телевізійна порожнеча. Для патріотів своєї держави – це ніби удар в обличчя. Приголомшення змінює несамовита лють й бажання захистити свою честь і Батьківщину.

Студентки 22-ПО групи

(денна форма навчання)

Францевої Анни Олександрівни